

TEN, CO
KRÁČÍ
SE
SMRTÍ

Barb
Rydle

Ten, co kráčí se Smrtí II

Copyright 2025, Barb Rýdł

TEN, CO KRÁČÍ

SE SMRTÍ

Barb
Pryde

A watercolor-style spiral in shades of blue, green, and yellow, centered on a white background. The spiral is overlaid with a black geometric shape consisting of two concentric, slightly offset hexagons. The text is centered within the inner hexagon.

Pro všechny věčné snílky.

Paní Smrt

Chodím po cestách nekonečných,
abych sklízela, co život zasel.
Vezmu tě s sebou do světa mrtvých,
až přijde čas, až svíce zhasne.

Neboj se, nesoudím žádné činy,
ba ani věčnost pro dobro neslibuji.
Není mi určeno sekat dle míry viny
A tak netrestám, ani nelituji.

Dítě, či stařec, vrah, nebo svatý,
Smrt eso přebije, tohle je zásadní.
Utíkej, schovej se za ostnaté dráty,
až zazní requiem, padni komu padni.

Martin Holecxa

EX LIBRIS

Prolog

Peter pohladil kamínek z Řecka, který držel ve své dlani. Cítil se, jako by se ocítl v nějakém příběhu. Když ho tehdy zahlédl v jeskyni, podivil se, kde se tam takový oblázek vůbec vzal. Něco se mu na něm nezdálo. Jako by ho někdo stvořil a nešlo o nahodilé dílo přírody. Skládal se ze dvou barev, které se do sebe navzájem proplétaly jako tenký hádek skroucený ve smyčce.

„Ahoj,“ zašeptal Peter do toho oválného předmětu.

„Jak to šlo?“ ozval se přátelský hlas, co ho už pár měsíců doprovázel a vycházel právě z onoho kamene.

Připadalo mu, že bdí, ale jen napůl. Jako by se mu sen protlačoval i přes otevřená víčka, jenže tohle se opravdu dělo.

Neživé věci přece nemluví, co v tom tedy vězí za kouzlo?

Na tu otázku jeho věrný rádce odpověď neznal, ale vlastně na tom nezáleželo. Až s ním mu totiž nic nechybělo.

Ve svých myšlenkách neustále utíkal k Alici, dívce, kterou dříve potkal. Nikdy si před ní netroufl ani vzdychnout, natož s ní prohodit pár vět. Kamínek mu ale poradil, jak se s ní má spřátelit.

„Dobře, Adame,“ pronesl konečně a srdce mu poposkočilo.

„To jsem rád. A co náš plán?“ vyzvídal nahlas Adam z obláčku.

„Jasný, jdeme do toho,“ řekl a rozhlédl se.

Jeho rande už stejně skončilo. Doprovodil Alici a vrátil se k řece, kde měl čas na rozjímání. Ve chvíli, kdy jeho zrak spočinul na vodní hladině, ho otravný komár štípl do tváře. Ošil se, ale hmyz už byl pryč.

Muž uvězněný v kamínku se stal Peterovým přítelem. Měl pocit, že Adama zná lépe než sebe, a proto mu chtěl pomoci. Šlo o maličkost. Propůjčí mu na chvíli své tělo

a společně zachrání Adamovu životní lásku. Je přece důležité být s těmi, které máme rádi. Bez jeho rad by nezvládl Alici oslovit.

Vděčil mu za štěstí, co se v jeho těle nadouvalo jako poutový balónek.

Svíral v dlani svůj poklad, když vešel do časem zapomenuté budovy, kterou měl dobře zmapovanou. Chodil do ní často, aby prozkoumával se spolužáky staré stroje. Věděli, že tam nemají co pohledávat, ale procházet se po zakázaných místech jim přinášelo jistý pocit rebelie, která chutnala po dobrodružství.

Proklouzl kolem zrezlých mašin a prošel velkou halou. U schodů do sklepa se na okamžik zastavil. Překvapila ho strašidelná tma, která mu brala jistý krok. Černota ho s každým dalším našlápnutím balila do sebe, lepila se na něj a pohlcovala ho, až se mu začaly potit ruce.

„Neboj se, jsem tu s tebou,“ šeptal Adam.

Peter si přitiskl kamínek k hrudi a došel do středu schodiště. Rozsvítil baterku, odložil ji na popraskaný schod pokrytý prachem a z kapsy vytáhl křídou. Začal s ní zběsile čmárat na zem jako umělec, který chce mít svou práci co nejrychleji za sebou.

Když skončil, stoupl si do nakresleného kruhu plného prazvláštně vypadajících znaků. Neznal žádný z nich, i když mu je Adam ukazoval ve snu. Nakreslil si je poctivě na papír a studoval je, až se mu vryly pod kůži, jejich význam ale nechápal.

„Jsem připravený.“

„Nezapomeň, budu připomínat stín.“

„Já vím,“ nadechl se. „Smíš do mě vstoupit...“

Sen

Sam se s trhnutím probudil a cítil, jak mu studený pot stéká po čele. Trochu zalapal po kyslíku.

„Jsi v pořádku?“ ozval se její tázavý hlas.

„Jen špatný sen,“ odpověděl a zvedl se z postele. Pomalu došel do koupelny, aniž by se na svou věrnou společnici podíval.

Rozsvítil, pustil vodu a chvíli zíral do jejího proudu. Šlo o způsob, jak se zkoncentrovat. Až když cítil, že se mu vrací rovnováha, opláchl si obličej a kriticky zašilhal na svůj odraz v zrcadle. Včera si konečně zvládl oholit vousy, ale vlasy si stříhal nerad. Spadaly mu tak kolem pobledlé tváře v neupravených pramenech, které si zastrčil za ucho. Jeho kolegové na svůj vzhled dbali o něco více, což naznačovala jejich až úzkostlivá profesionální vizáž.

Vše v poslední době nabralo až příliš rychlý spád a pohled na tekoucí vodu mu dopřával klid. Malý rituál z minulosti, který ho držel ukotveného v přítomnosti.

Od onoho dne, kdy seděl v křesle a trápil se nad zmizením Petera, uplynuly už tři měsíce. Vzpomínka na něj mu stáhla čelist, připadalo mu, že ho zahlédl před okamžikem, a přitom uběhlo tolik času. Dveře se za ním zabouchly...

Sam se nadechl, snad aby se trochu uklidnil. Ten den měl před očima jako fotografii. Ráno probíhalo jako každé jiné, tehdy doufal, že Petera najde živého.

Hned nato ho málem zabilo auto a do jeho života mu vpadla Smrt. Roztříštila běžnost, kterou vystřídal kolotoč bláznovství.

Bylo zvláštní přiznat si, že opravdu začal žít až tehdy, když potkal samotnou Smrt.

Sam otočil kohoutkem a šum vody ustal.

Na téměř padesát pořád dobrý, pousmál se na svůj odraz.

Zhasl světlo a vrátil se do postele. Všiml si, že ho Smrt ustaraně pozoruje.

„Všechno je v pořádku, Helen, byl to jen sen.“

Její neustálá přítomnost mu už vlastně na nervy neležela. Okupovala sice jeho oblíbené křeslo, ve kterém rád trucoval nebo v něm odpočíval, když nemohl spát, ale už to bral jako samozřejmost. Smrt odložila knihu na klín a sledovala každý jeho pohyb.

Tři měsíce...

Kletba – divná škatulka, která mu bezpečně ležela v šuplíku. Tuhle malou krabičku, kterou měl strážit tak, jako to před ním dělaly jiné členky jeho rodiny. Stal se prvním mužem pomalé štafety a konečně uvěřil povídačce, ze které se vyklubala pravda.

Smrt si protentokrát přikouzlila dvoubarevné vlasy a na nohách měla prazvláštní punčochy, které nevypadaly vůbec pohodlně.

Proč já tu krabičku toužil vypáčit? ptal se od té doby sám sebe mnohokrát. Něco ho k ní vábilo. Babi Anna jej samozřejmě varovala, ale protože celou historku považoval za nesmysl, tak neuposlechl. Tím pádem se stal *tím, co kráčí se Smrtí*. Jeho život to smetlo jako orkán.

Sam byl uzavřený a nemluvný. Žil sám, práce se tím pádem pro něj stala vším. Hledání nezvěstných mu zaměstnávalo mysl tak, že se nemusel zabývat svým prázdným životem. A teď mu dělala společnost Smrt. Vynikala pestrobarevným vzhledem, jež měnila minimálně třikrát denně, bez přestání mluvila, působila lehce otravně a panovačně.

Byla ale velice mocná. Dokonce se jí v jejím světě skoro všichni báli, i přes to, že tyhle bytosti opravdu nemohly zaklepat bačkorami. Co pak obyčejný smrtelník? Lidé nad mocnou Smrtí nedokázali zvítězit.

Jen to její hrozné jméno – *Smrt* – se mu nezamlouvalo, proto jí raději říkal Helen. Jednodušeji se s ní spřátelil a lépe ji chápal. Kletba je svázala k sobě, trávil vedle ní každou minutu svého času, což chtělo značnou dávku nadhledu. Postupem času se jejich vztah přece jen změnil. Začal si všímat její obětavosti, starostlivosti a preciznosti.

Tyhle její vlastnosti pokládal na pozitivní stranu pomyslných misek vah a začal díky nim její společnost vítat. Bral ji jako samozřejmost, i když měl podezření, že na něj kolegové občas reagují až poťouchle.

Čtít, že se mnou není něco v pořádku nebo si to jen nalhávám?

Když mohli, tak se mu vyhnuli. Normálně by mu takové chování nevadilo, protože byl ale *ten, co kráčí se Smrtí*, občas nad důvodem přemýšlel.

Neovlivňuji své okolí tím, že jsem s ní takhle svázaný? Jistě, každý člověk musí zemřít. Předpokládal, že by jeho obava se Smrtí nehnula, i tak...

Podle Sama v tom něco vězelo, ale ona by určitě z rukávu vytáhla nějakou přednášku, a jak stihl vyzorovat, někdy bylo prostě lepší nevědět. Už tak špatně spal. Informace, co za krátký čas vstřebal, mu ke klidné noci rozhodně nepomáhaly.

Možná pro něj mělo být alarmující, jak precizně se mu kolegové vyhýbali, protože ji nikdo ze smrtelného světa nemohl vidět.

Fakt, že byla neviditelná, mu vše děsně komplikoval. Není totiž taková sranda, když je vedle vás někdo, koho vidíte a slyšíte jen vy. Navíc, když ten někdo je pro vás nepřehlédnutelný, a co hůř, nezavře celý den pusou.

S příchodem téhle ženy se do jeho života vkradlo i pár dalších tvorů. Démona Luciana měl upřímně rád. Stal se jediným, těžko říct člověkem, ale tím, s kým se občas mohl bavit. Svěřoval se mu hlavně ve chvílích, kdy ho něco trápilo, nebo když ztrácel nervy ze své spolence. Měl pro něj totiž pochopení. Smrt ho vychovávala, takže chápal, jak je těžké s ní občas vyjít. Natož pak pro obyčejného smrtelníka.

Smrtelník – to slovo slýchal tak často, že kdyby za něj pokaždé dostal dolar, mohl by si už koupit soukromý ostrov. Jediný, kdo ho nikdy nevyslovil, byl právě Lucian. U něj šlo ale o nefalšovanou slabost pro ty, co podléhají času stejně jako krabice mléka v horkém dni. Speciálně pak pro svou ženu Halley.

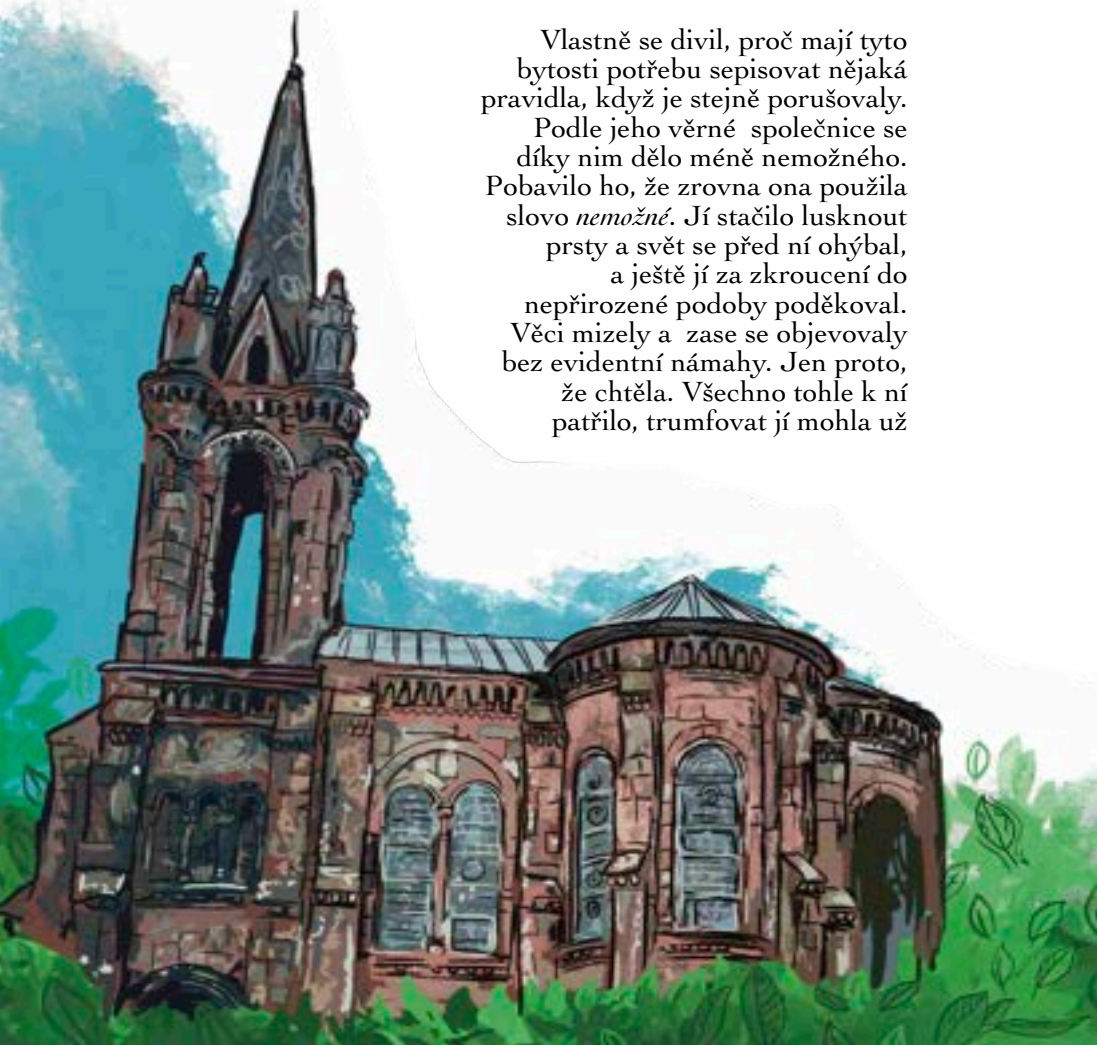
Jejich svatby se Samuel zúčastnil před pár týdny a působila komorně. I když vztahy mezi těmito bytostmi

a lidmi byly z nějakého důvodu zakázané.

Šlo o malou veselku, ale o to krásnější. Díky cestování časem Sam netušil, na jakém místě se nachází, ale to mu nebránilo užívat si atmosféru a očividnou nervozitu ženicha, který veškerou pozornost věnoval Halley. Ani se nedivil, nevěsta vypadala nádherně, zářila jako slunce a fakt, že s Lucianem budou mít brzy potomka, jen podtrhoval krásu obřadu odehrávajícího se v malém opuštěném kostelíku. *Jaká ironie*, pomyslel. Smrt Samovi ale ten den dělala starosti. Zdála se mu nesvá. Připadalo mu, že chce mít oči naprosto všude.

Vlastně se divil, proč mají tyto bytosti potřebu sepisovat nějaká pravidla, když je stejně porušovaly.

Podle jeho věrné společnice se díky nim dělo méně nemožného. Pobavilo ho, že zrovna ona použila slovo *nemožné*. Jí stačilo lusknout prsty a svět se před ní ohýbal, a ještě jí za zkroucení do nepřirozené podoby poděkoval. Věci mizely a zase se objevovaly bez evidentní námahy. Jen proto, že chtěla. Všechno tohle k ní patřilo, trumfovat jí mohla už

jedině Osud, ale tu Sam osobně nikdy nepotkal.

Podle toho, jak opatrně všichni kolem něj vyslovovali její jméno, upřímně doufal, že ona do okruhu jeho nových známých patřit nikdy nebude.

Stačila mu arogantní Čas a absolutně praštěná Život – další z mocných holek téhle divné partičky.

Připadalo mu vlastně docela milé, že se mocná Smrt taky někoho obávala, ač se strach snažila obstojně maskovat.

Z myšlenek ho vytrhlo zavibrování medailonku na jeho hrudi. Nepatřil k mužům, kteří by si potrpěli na šperky, ale tenhle by nedal za nic na světě. Věnovala mu ho totiž sama Smrt a díky němu mu nemohla lustrvat v hlavě jako v letáčku. Stačilo, že za ním všude chodila. Ještě aby okupovala jeho mysl. Přesto se občas přívěsek připomněl – ve chvílích, kdy ji přepadla zvědavost a chtěla vědět, nad čím dumá. Sam se na ni s úsměvem podíval.

„Copak?“

„Nic, jen vidím, že nespíš.“ Zaklapla rozečtenou knihu a zvedla se z křesla.

Ze začátku ho děsně vytáčelo, že mu okupuje milované sezení. Teď by byl až nesvůj, kdyby to nedělala. Posadila se na okraj postele, přičemž si dávala dobrý pozor, aby si držela patřičný odstup.

„Znáš mě, moc nespím, a ne, nechci víno,“ zvedl rychle ruku do vzduchu. „Jdu do práce, jsou tři ráno. Budu řídit. Mám nové auto a nechci mít nehodu,“ vyjmenovával svižně. „Ta jedna mi stačila,“ dodal... *A moje auto po ní zůstalo na šrot,* připomněl si trpce.

„Zaujalo mě, že tě vzbudil sen. Tohle se ti nestává.“

„Nestává,“ uznal. „Spíš mě probudilo nepříjemné světlo, nejde o nic strašidelného. Až se dívám, potom, co jsem poznal tebe, bych řekl, že mám na noční můry nárok.“

Místo obvyklého úsměvu se na něj zamračila.

„Světlo? Jaké?“

„Nevím, Helen, jde jen o stupidní sen. Prostě tam bylo hodně záře. Lidem se zdají různé nesmysly.“

„Viděl si v tom snu nějaká křídla?“

Unaveně si povzdechl: „Nepamatuji se, vzbudil mě ten jas.“

„Ok, měl bys spát,“ pronesla a vrátila se do křesla.

„Nezlob se, ale to *ok* k tobě nejde. Kasáš se, že jsi Smrt, ale tenhle druh odpovědi mi k tobě nesedí,“ konstatoval.

„Dělám to schválně.“

„Proč?“

„Adaptuji se na tvůj styl vyjadřování.“

„To fakt nemusíš,“ zamračil se. „Nevěřím ti, když předstíráš. Jsi panovačná a každého poučuješ. Oslovuji tě *má paní* a ty pak řekneš ok?“ pousmál se.

Smrt zvedla oči od knihy.

„Beru na vědomí. Chtěla jsem ti naše soužití usnadnit, když jsem, jak jsi sám řekl, Smrt. Docela se divím, že jsi ta slova vyřkl nahlas.“

„Teď jsi zněla cynicky,“ mrkl na ni. „Popravdě jsem čekal, že budeš koukat zas na Netflix, ne si číst.“

„Včera jsem se dívala na to s tím pluskem.“

„Nic takového nemám,“ zamyslel se.

„Teď už ano,“ zasmála se, „ale dnes jsem měla náladu na knihu.“

„Je hrozně divný, že k tomu nepotřebuješ světlo.“ Raději přešel, že si dost pravděpodobně na jeho jméno přihlásila další program. Na druhou stranu, ji ale sledování televize zabavilo a jeho nechala v klidu. Vlastně občas koukal na filmy s ní – taková zvláštní lidská normálnost, až ho to vyvádělo z míry.

„Moje oči fungují jinak. Bylo by blbé, kdyby Smrt ve tmě špatně viděla. Někdy pro vás musím zajít i do míst, kde moc světla není.“

„Vidíš ve dne stejně jako v noci?“ zajímalo ho.

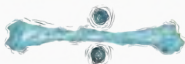
„Ano, mám oči celo-černé, fungují jako kočičí, jen lépe. Světlo u mne nehraje velkou roli. Dnes si čtu. Víím, že je televize v kuchyni, ale i tak bych tě rušila, ač mám ta zábavná sluchátka bez drátků,“ uchechtla se.

Sam se pousmál. Ve chvíli, kdy jí ukazoval nějakou lidskou technologii, mu připomínala malé dítě. Koupil jí sluchátka a opravdu přesunul televizi. Cítil se totiž za svůj spánek provinile, i přestože mu tvrdila opak.

Nechtěl trávit většinu času v jejím domě, kde by si

zábavu našla snadněji, tak se pro ni pokoušel najít něco i zde.

Na druhou stranu kletba svázala Smrt k jeho životu, ne obráceně. Nechtěl být sobecký, někdy se dokonce za svou ochotu peskoval, ale nakonec jí vždy rád ve všem vyhověl. U téhle myšlenky nechal svá víčka konečně klesnout.

Sama probudil budík, což se mu často nestávalo. Zmateně si sedl a promnul si oči.

„Vážně jsi v pohodě?“ zeptala se ho ustaraně.

„Jsem.“ Unaveně se protáhl. Dnes by spal rozhodně déle. Povinnosti se ale hlásily o slovo.

„Já jen, že co tě znám, nikdy jsi nevstával až po tom otravném cinkání.“

„To bude dobré.“

S těmi slovy se připravil a odjel do práce – snažil se předstírat, že sám. Snadněji se tak přepnul na lidskou společnost.

Jeho myšlenky byly ale neposední ptáci a Smrt jako kočka, co je plašila. Snažil se od ní oprostít, ale úplně to nešlo. Chtě nechtě mu k ní pozornost tékala, přitahovala ho jako magnet. Sice by jí to nikdy nepřiznal, ale její společnost měl vlastně rád.

V práci se nejprve vše rýsovalo na běžný nudný den. Nic záhadného, až do

neobvyklého telefonátu, co Sam obdržel před obědem.

Přijal hovor, ale místo hlasu se ozval jen šum a praskání. Po chvíli ho vyděsil dětský hlas, který mu nadiktoval adresu. Pokoušel se zjistit, s kým mluví, ale uslyšel jen: „Pane Jonesi, prosím.“

Smrt se na něj celou dobu dívala svými černými kukadly.

„Prověříš to?“

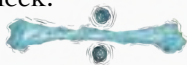
„Máš taky uši všude,“ zamračil se na ni. Aby adresu nezapomněl, napsal si ji rychle na papír. Zvedl se a ona nadšeně vyskočila za ním, až za ní vlála její tylová sukně. Připomínala mu pubertáčku, zvláště s dlouhými fialovými vlasy, které dozdobila obřími motýlky.

Proč hmyz? divil se. Samotná kombinace byla už tak dost šílená.

Nasedli do auta a doufal, že se mu do osudu nepřiplete další řízená nehoda. Smrt ho na tyhle věci nikdy dopředu neupozornila.

Prý pravidla, pche.

Připadalo mu, že jde spíš o její libůstku než nařízení prapodivných postavíček.

Zdálo se mu, že na adresu dorazili až neskutečně rychle. Hned jim bylo jasné, že něco není v pořádku.

Willovo auto stálo před domem společně s dalšími policejními vozy.

„Být tebou, tak to otočím,“ špitla.

„Já myslel, že mi nesmíš radit. Navíc je tam Will, bude to v pohodě.“

„Jak myslíš,“ řekla tiše, což nevěstilo nic dobrého. O to víc v něm rostl zájem.

Sam pomalu vylezl z auta. Will si ho všiml a zmateně vyšel na příjezdovou cestu.

„Ahoj, co tu děláš?“ měřil si ho podezíravě.

„Dostal jsem divný telefonát. Volalo mi nějaké dítě. Jen nadiktovalo adresu a řeklo mé jméno.“

„Dítě se pohřešuje, jde o desetiletého chlapce,“ seznámil ho se situací Will.

Sam se rozhlédl po vozech.

„Proč to má na starosti kriminálka, a ne naše oddělení?“ mračil se Sam.

„Rodiče našli v pokoji spoustu krve a nějaké znaky. Hned za námi vystřelila kriminálka. Mají novou vedoucí oddělení, je dost nepřijemná. Jestli chceš znát můj názor, tenhle případ k nám nepřiradí. Budou to rovnou vyšetřovat jako vraždu,“ poslední větu zašeptal a s obavou se na Sama podíval.

„Byl to divný hovor. Pouze v něm rachotilo a šumělo, moc jsem nerozuměl, i tak jsem si řekl, že tu adresu raději prověřím.“

Ze dveří vyšla mladá, přísně vyhlížející žena, oblečená do černého kostýmku na míru. Tmavě hnědé vlasy měla stažené do pevného drdolu. Tělo držela, jako kdyby spolkla pravítko. Sam vydedukoval, že s ní opravdu moc srandy nebude. Čísel z ní odměřenost a profesionalita v jednom.

„Pane Jonesi?“ podívala se na Williema tázavě.

„To je můj bratr Samuel Jones. Pracuje také pro policii. Obdržel záhadný telefonát, ve kterém mu někdo nahlásil tuhle adresu. Proto se sem přijel podívat,“ ukázal na Sama. „A tohle je detektivka Adamsová,“ dodal a pohlédl na ženu.

„Neříkejte, a co bylo obsahem?“ měřila si ho tvrdě.

„Zaslechl jsem jen adresu, kterou mi pověděl dětský hlas a pak mě oslovil jménem, což je divné. Přemohla mě zvědavost, a proto jsem se rozhodl tohle místo prozkoumat. Moje přítomnost zde je ale zbytečná, když na případu pracujete vy,“ obeznámil ji s fakty.

Detektivka se mu zdála z nějakého důvodu podezřelá. Její chladné šedé oči

ho zkoumavě propichovaly. Dokonce mu připadalo, že jeho jméno znala, ač netušil, proč ho taková myšlenka napadla.

„Už jsem o vás slyšela, detektive,“ odvětila a potvrdila tak jeho domněnku. „Před třemi měsíci jsme přebrali váš případ. Dodnes není uzavřen, což na naše pracoviště nehází nejlepší světlo,“ zamračila se. „Prosím, následujte mě,“ dodala.

Neměl radost, krev nebyla zrovna jeho parketa. To byl taky hlavní důvod, proč nedělal na vraždách. Určitě by na pachatele dokázal přijít, ovšem oddělení, kde by se s krví setkával takřka denně, neznělo jako výzva, kterou by hravě zvládl.

Prošel s Adamsovou předsíní. Okem zahlédl vyděšené rodiče, kteří seděli v obývacím pokoji a sepisovali výpověď s policistou. Poznal ho – převzal od něj případ Petera. Ten, který jak se Adamsová zmínila, zůstával stále otevřený.

Žatnul pěsti, nechtěl na toho kluka vzpomínat. Byl tak mladý a nevinný. Na policii by určitě neradi slyšeli, že za vše mohla duše smrtelníka s nevyřízenými účty a jeden démon. Posednutí – tohle tvrzení by pro něj znamenalo jednosměrný lístek do blázince.

Vyšel schody, za ním kráčel Will a velice neochotně je následovala i Smrt. Její chování celé situaci dodávalo opravdu záhadnou atmosféru. Ta, která se tak ráda vrhala do tajemných věcí, teď váhala. Přál si, aby pro něj neměla špatné zprávy. Umanul si, že z ní důvod změny chování bude muset vypáčit hned, jak budou sami. Sice mu asi nic neprozradí, ale mohl jí minimálně položit pár nepříjemných otázek.

Než vešel do pokojíku, zhluboka se nadechnul. Doufal, že když neucítí ohavný železitý pach krve, neudělá se mu zle. Žbytečně. Praštila ho přes nos tak mocně, až mu hrkly slzy do očí. Žaludek mu začal dělat kotrmelce a jeho nohy se zdráhaly udělat další krok. Vší silou namáhavý pohyb nakonec udělal. Došoural se až do rohu místnosti, aby si tu spoušť mohl prohlédnout a modlil se, aby k ní nepřidal i obsah svého žaludku.

Na zemi uviděl krví nakreslený čínský znak. K jeho

nelibosti zjistil, že rudá tekutina se nachází i na posteli a stěnách. Pokoj působil chaoticky, vypadal, že v něm došlo k zápasu. Při pohledu na znaky se mu trochu ulevilo.

Klidně mohli jít o nějaký klikyhák ze světa Smrti. Tím pádem by místní policie s takovým případem neudělala ani kulový.

Smrt si stoupla vedle Sama.

„Krysa“ pronesla. Snažil se ji neposlouchat, ale to nebylo tak snadné. Jeho věrná společnice si klekla a přičichla si ke krvi. „Není lidská, ale krysí,“ řekla odborně. „Z velkého množství těchto drobečků.“

Přešla k posteli a vše si pečlivě prohlížela.

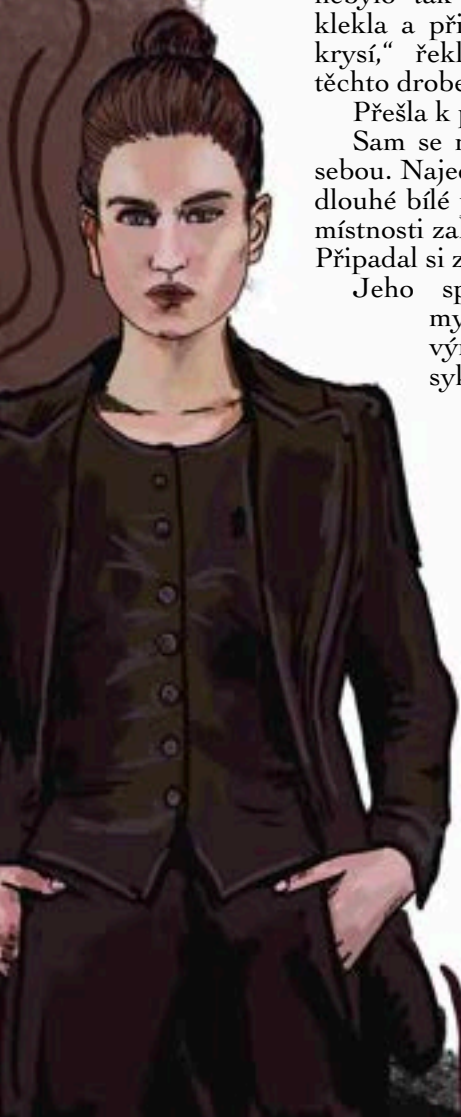
Sam se na ni snažil nedívat, bojoval sám se sebou. Najednou si ale všiml, že Smrt v ruce drží dlouhé bílé pero. Měl pocit, že ho při vstupu do místnosti zahlédl na posteli, ale jistý si tím nebyl. Připadal si zmatený a začala ho bolet hlava.

Jeho společnice mu sice nemohla číst myšlenky, ale znala ho. Její ustaraný výraz Sama v tu chvíli štvál. Chtěl na ni syknout, ať vrátí důkaz tam, kde ho našla, ale musel se ovládat. *Nikdo Smrt nevidí, pitomče*, napomínal se důrazně.

Snažil se netvářit se naštvaně, už tak působil dost nervózně.

„Tohle musela udělat nějaká zrůda,“ okomentoval Will při pohledu na místo činu.

Detektivka prošla okolo Smrti. Samovi připadalo, že jí přítomnost jeho společnice nevadí, což bylo zvláštní. Většina smrtelníků si od ní podvědomě držela odstup, ač ji nikdo neviděl a mohl skrz ni pohodlně projít.

Jako kdyby místo, kde stála, bylo prokleté.

I tahle zvláštnost se mu na detektivce zdála podezřelá. Ještě nepotkal nikoho, komu by přítomnost Smrti nevadila. Jen pro něj byla konec konců hmotná.

Adamsová se netrpělivě zadívala na Samuela.

„Říká vám to něco, detektive?“ ukázala na tu hrůzu před nimi.

Smrt zpustila: „Jde o čínský horoskop. Rok krysy, ten je první. Blbé je, že jich je dvanáct,“ řekla pochmurně.

Sam chvíli váhal. Nerad si přivlastňoval vědomosti, které neměl. Znamení a horoskopy mu připadaly ubohé, znak na zemi nepoznal, a tak se rozhodl pro pravdu.

„Nevím, možná nějaký čínský znak?“ odpověděl.

„Hmm, jedná se o znak krysy. Podle toho, co jsme slyšeli od rodičů, nepostřehli žádný hluk, přesto je pokoj vzhůru nohama. Vypadá to, že tedy proběhl zápas.“ Rukou zalovila v kapse a podala mu vizitku. „Kdyby vás něco napadlo nebo byste obdržel další tajuplný telefonát.“

Sam si od ní kartičku převzal. Kývl na rozloučenou a odešel s Willem před dům.

„Něco na tom všem divně smrdí,“ pronesl k Samovi. „Jsi v pohodě?“ poplácal ho bratr po rameni. „Vím, že jako dítě jsi jen z pohledu na kapku krve vyšiloval. Asi se nic nezměnilo, chybí ti barva v obličeji.“

Sam jen lehce na souhlas pokýval hlavou.

„Dobry, a jo, není to moje silná stránka. Dám vědět, když něco zjistím,“ mávl na něj, nasedl do auta a odjel. Až když zabočil za roh ulice, podíval se na Smrt, která seděla vedle něj. Stále v ruce svírala brk z místa činu.

„To jsi neměla brát, jde o důkaz,“ zaúpěl.

„Nikdo kromě mě a tebe ho nevidí. Kdyby ano, už by ho někdo dal do jednoho toho směšného pytlíku“

„Jak to myslíš?“ zeptal se a zastavil u krajnice. „Neříkej mi, že to má zase co dočinění s tebou.“

„Se mnou ani ne. Tohle,“ ukázala na pírko, „je brk z křídla anděla.“

„Jak se tam mohla taková věc dostat?“ zachmuřil se Sam.

„To zatím nevím. Záhada ale je, že andělé ani démoni

neztrácí pera. Nikdy, pokud mu je tedy úmyslně nevyškubneš. Vážně jsi v dnešním snu neviděl křídla?“ zeptala se.

„Já nevím, Helen, probralo mě světlo. Vůbec se mi nelíbí, kam tohle směřuje. Nechci zase ztrácet další životy na úkor světa, který nikdo z nás nemá znát. Je to dítě naživu?“

Smrt si pohrávala s brkem mezi prsty. Váhala.

„Helen, je naživu?“

„Já ti tyhle věci nemám říkat.“

„Helen, nekomplikuuj to a odpověz. Stačí, když zavrtíš třeba hlavou. Je, není. Nemusíš z toho dělat drama.“

Ještě chvíli váhala, ale nakonec kývla na znamení, že žije.

Sam si oddechl.

„Uvidíme,“ pozorovala zamyšleně pírko. „Každopádně se něco děje. Před tím domem jsem měla takový pocit, že není něco tak, jak by mělo být.“

„Proto jsi chtěla, abych se otočil a nechodil tam?“

„Ano.“ Helen pohlédla z okénka a pronesla: „Co si dnes dát něco v indické? Mistr Raj je vtipálek.“

„Tohle odvracení od tématu mě děsí. Působí to hrůzostrašně. Hlavně tohle děláš jen ve chvílích, když si nevíš rady.“

Místo odpovědi mlčela. Pak se na něj upřeně zadívala a řekla: „Měla jsem pocit, že se ti změní život, když vstoupíš do domu. Proto jsem tě zarazila. Nemůžu ti ale nic nakazovat.“

„A? Změnilo se něco?“

„Zatím ne, jak jsem řekla, šlo jen o pocit.“

„Koho přesně je ten brk?“ vyzvídal Sam.

Smrt olízla pírko. Přišlo mu to nechutné, ale její metody nezpochybňoval.

„Nižší anděl, těch je hodně. Těžko říct.“ Začala si s ním pohrávat proti světlu.

„Život by nevěděla?“ napadlo Sama. Helen totiž měla pod palcem demony, andělé spadali pod Život.

„Pochybují, jak víš, nepracují pro nás všichni. Můžu se jí ale zeptat.“

„To dítě žije. Máme čas, nebo ne?“ položil palčivou otázku. Když se něco dělo ve světě nadpřirozených, ciferník

se uměl točit i pozpátku. Nedalo se odhadnout, kdy se dají záležitosti napravit, a kdy už jsou totálně v loji.

Smrt opět mlčela. Dost ho tím vytáčela.

„Helen? Neříkej nic ve stylu: Tohle ti nemůžu říct. Jen mi prostě odpověz, nebudu pátrat dál.“

Její pohled se na okamžik změnil, pak ze sebe neochotně vysoukala: „Máme.“

„Aspoň něco,“ zabručel Sam a pomalu se rozjel. V hlavě mu vířilo až moc otázek, odpovědi ale zatím nepřicházely.

Dům života

Několik uplynulých dnů se Samovi zdálo až moc poklidných, což mu nahánělo hrůzu víc, než kdyby se svět chvěl a země praskala. Usídlil se v něm pocit neklidu. Tušil, že se brzo něco semele. Smrt působila uvolněně, což ho rozčilovalo ještě víc. Chtěl něco podniknout, ale nevěděl co.

„Promluvíš si s Životem?“ nevydržel a položil své společníci otázku.

„Zatím není o čem,“ řekla a dívala se na něj tím svým vševědoucím pohledem.

„Vážně? A co ten anděl? Ten ti nepřipadá zajímavý?“

„Jistě, že ano, ale je klid, proč spěchat?“

„Ztratilo se dítě, jako kdyby se propadlo do země a tobě přijde, že se nic neděje? Tohle není normální. Jeho rodina zažívá peklo na zemi a policie nic nemá. Hlavně mi, prosím, neříkej, jak jsem sladký, když mi na nich záleží. Nesnáším to,“ máchl frustrovaně rukama.

„S tebou je to těžké, ty toho nesnášíš hodně.“ Sam se na ni zamračil. „Dobrá, chceš mluvit s Životem, můžeme za ní zajít klidně hned.“

„Takže se budeme drkotat v koňském sedle přes celý Mezi Svět, že?“ vyslovil svou domněnku a unaveně si povzdychl. To plahočení nesnášel, ale odpovědi potřeboval.

„Třeba nás pozve,“ usmála se Smrt tajemně. „Zítřka navíc začíná víkend, takže máš dost času. Uděláme si výlet do Mezi Světa,“ dodala hravě.

„Sice se budu opakovat, ale někdy jsi vážně hrozná,“ popadl z linky špinavý talíř a strčil ho do dřezu. Helen si stoupla vedle něj a pozorovala ho, jak pouští vodu. Dnes na sobě měla neonově žluté vlasy zapletené do droboučkových copánků, které zdobily korálky všech barev a pár mušlí.

Její obtažené červené šaty se mu ale líbily.

Nemohl se na tu kombinaci koukat, raději sklopil zrak stranou. Zabloudil mu na ozdobnou kartičku.

Šlo o pozvánku na pracovní akci, která mu přišla před měsícem. Odložil ji na stolek a doufal, že zázrakem zmizí.

Celá budova totiž slavila padesát let od založení, mělo jít o velkolepou událost a účast na ní byla povinná. Sam tyhle akce z duše nesnášel, proto kartičku nechal netknoutou. Psala se na ní halda nesmyslů – čas konání, program a výsměšná věta: *Partneři, manželé a manželky jsou vřele vítáni.*

Za celou dobu, co ten cár papíru obdržel, o tom se Smrtí nepromluvil ani slovo. Dokonce ani tehdy, když se jeho otravný kamarád Dan ptal, jestli přivede Helen. Snažil se vymluvit. Tvrdil mu, že neví, zda nebude zrovna pracovně pryč.

Můžu si za to sám, zavřel Sam na okamžik oči a jen nechal všechen saponát proudem vody spláchnout už z čistého talíře.

Smrt ho přece varovala – nebylo dobré tvrdit, že má přítelkyni. Když ho někdo načapal, jak s ní mluví, jen mávl na mobil a předstíral, že telefonuje. Nevypadal tak, že mu definitivně přeskočilo. Za poslední tři měsíce se mu takhle situace stala několikrát.

Tato milosrdná lež ho sice chránila, začala mu ale komplikovat život. Dan byl totiž neskutečná drbna. Dokonce i William vyjádřil potěšení, že Helen konečně pozná. Pokoušel se na něj aplikovat stejnou výmluvu jako na Dana, ale na Willa nezabrala. Hned začal, že má Helen dost času se zařídit. Takže nakonec Sam slíbil, že se ji pokusí přivést.

Co s tím? ptal se sám sebe.

Ženu, co ho dál pozorovala, i když se snažil předstírat, že o tom právě teď neví, přece nikdo nevidí.

Ona navíc celou dobu významně mlčela a nikdy nic nekomentovala. Rozhodně ho tím provokovala ještě o kapku víc, než kdyby měla milion připomínek. Věděl totiž moc dobře, že to dělá schválně. Chtěla, aby s tím za ní přišel první.

Samozřejmě, tuhle hru spolu hráli často. Celou dobu se držel toho, že jí takové potěšení nedopřeje. Akce se ale nemilosrdně blížila a on musel v pondělí potvrdit, zda

někoho přivede, nebo ne.

Vážně jsem si tím pěkně zpackal život, naštvaně si vynadal.

Dopřál si hluboký nádech na kuráž a pak se na Smrt podíval.

„Můžeš být viděna ostatními ‚smrtelníky‘, když chceš?“ snažil se znít nevinně, ač u slova *smrtelník* se mu to nepovedlo.

Helen pobaveně zvedla obočí.

„Za jistých okolností, proč se ptáš?“

Potvora, musel si ulevit. Věděla moc dobře, proč jí pokládá takové otázky. Ani nepočítal s tím, že by mu situaci usnadnila, i tak ho tím pozlobila. Unaveně zvedl pozvánku a podal ji Smrti. Ta si ji vzala a prohlédla si ji.

„Ta přišla už před měsícem. Pokud mně paměť dobře slouží a mně většinou slouží perfektně,“ usmála se na něj sladce. Opírala se o linku a v očích jí rozpustile jiskřilo. Ostatně jako vždy, když se skvěle bavila.

„No tak, Helen. Stalo by se něco, kdybys mi jeden večer vyšla vstříc?“

„Já se ti ale snažím vyjít vstříc vždycky.“

„Víš, jak to myslím.“

„Nevím, budeš svůj požadavek muset lépe specifikovat,“ uculila se.

„Jen mě tím teď schválně mučíš, ač moc dobře víš, o co jde,“ unaveně si Sam promnul oči a odložil utěrku.

„Ráda bych ti připomněla, že ti nemůžu číst myšlenky,“ zašvitořila nevinně.

„Můžeš mi, prosím, jeden večer dělat přítelkyni?“ Dosedl si zoufale ke svému malému jídelnímu stolu.

Vážně, je mi skoro padesát a připadám si jako puberták...

„Teď se nevztekej, ale můžeš mi prozradit proč?“

„Vždyť víš, všichni si už myslí, že mi přeskočilo. Pokud nepředložím nějaký důkaz o tvé existenci, vyloučení na telefonáty s tebou mi přestane fungovat.“ Dopřál si další hluboký nádech a pak ze sebe konečně vysoukal domněnku, která ho trápila: „Začínají se mi vyhýbat a netvrď mi, že sis toho nevšímala. Jako kdyby tušili, že je se mnou něco jinak.“

„Je normální, že se ti vyhýbají.“

Sam se na ni zaraženě podíval.

„Jak to?“

Zamračila se, ne vážně, ale spíš smutně. Došla k němu

a poklepala na stolek. Objevila se na něm láhev vína a dva křišťálové pohárky. Sam by ani nespočítal, kolikrát podobný trik viděl. Smrt vzala lahev a nalila tekutinu do sklenek.

„No tak, napij se.“ Posadila se naproti němu. „Možná často vrčíš, že jsem hrozná nebo že tě štvu, ale někdy mě taky pěkně rozčiluješ. Kdys tohle zaznamenal? Myslím to, že se ti všichni vyhýbají,“ zeptala se ho napřímo.

Pomaloučku vzal číši, ač spíš, aby zabavil ruce.

„Už je to nějaký čas, měsíc, možná dva.“

Helen unaveně zavřela oči.

„Dát ti medailon byla vážně chyba. Musíš mi takové věci říkat, Same,“ vyjela na něj našťavaně.

„Proč? Co jsem provedl?“

„Co jsi provedl? Kletba sílí. Lidé z tebe cítí přítomnost Smrti. Neuvědomují si to, ale vnímají mě. Kdybych ti četla mysl, tak bych o tom věděla. Měla jsem ale pocit, že sis toho nevšiml, a tak jsem byla v klidu.“

Záleží vždy na tom, jestli to reflektuješ, až v tu chvíli se to totiž skutečně prolíná do tvého života. V ten okamžik musíš začít jednat. Měsíc nebo dva je dlouhá doba. Z tebe taky vždy dostat nějakou kloudnou informaci je hotové peklo,“ mávla našťavaně rukou, až se kuchyňská linka zachvěla.

Její temperamentní rozbíjení věcí ho většinou nechávalo v klidu. Zvláště, když vše uměla vrátit do původního stavu. Na chvějící se stěnu se i tak vyčítavě zahleděl. Představa exploze kuchyňského koutu ho nebrala ani trošku.

„Vím, že to dokážeš spravit, ale asi nebude vypadat nejlíp, když vytvoříš díru ve zdi k sousedovi,“ konstatoval suše a smočil rty ve víně.

„Není doma, je na Floridě,“ mávla rukou.

Radši se jí ani neptal, jak tohle ví.

„Proč jsi mi o tom neřekla a neupozornila mě, že ze mě lidé mohou cítit Smrt?“

„Kdybych ti to řekla, začalo by se to dít. Záleží totiž na tom, kdy si tuhle skutečnost uvědomíš sám. Pak se kletba zesiluje. Připadalo mi to brzy, takže jsem zůstávala v klidu.“

„Nechtěl jsem se tě na to ptát. Přišlo mi, že odpověď znám.“

„Vážně?“ zvedla tázavě obočí. „Tak mě ohrom,“ řekla arogantněji, než k němu normálně mluvila. Poznal, že pění podle toho, jak držela číši, ničila věci a jak se na něj uhrančivě dívala.

„Stejně bys odpověděla, že všichni musí jednou umřít. Tak co, jestli někoho ovlivňuji. Protože jsem spjatý s tebou, dopadá ta energie i na moje okolí.“

„Nic takového bych ti neřekla. Odpověděla bych ti: To, že vidíš Smrt, není dobré, překvápko, že?“ zamračila se.

Popravdě měl Sam co dělat, aby se téhle reakci nezasmál. Naštěstí si udržel vážnou tvář.

„Lidé ví, že je s tebou něco špatně. Oni mě nevidí, ale změnu u tebe cítí. Celé tohle se může zvrhnout až tak, že tě úplně vymaní z kolektivu. Nebudou se tě chtít dotýkat, bylo by to, jako by se tě dotkl někdo z mého světa, což je hloupost. Ode mě na tebe nikdo kromě mě nesmí sahat z důvodu ochrany. Ta se ale nevztahuje na smrtelníky. Musíš si uchovávat lidskost, komunikovat, jenže ty sám se společnosti vyhýbáš.“

„Není jednoduché být mezi ostatními, když mám vedle sebe tebe.“

„Ale jdi ty, nejsi zrovna dobrý lhář. Co jsi právě vypustil z pusy, je lež. Nebýt mě, tak kolikrát za den ani nepromluvíš. Jsi asi ta nejuzavřenější lidská bytost, jakou jsem kdy poznala.“

„Mluvíš hodně, nemám náladu pak hovořit s někým dalším.“

„Znovu lež. Nemluvil jsi ani před tím, než jsem ti vpadla do života. Nemusím ani umět číst ve tvé hlavě, abych poznala, že teď neříkáš pravdu.“

„Dobrá,“ začal zvyšovat hlas. Tak moc ho štvála. „Já si prostě nerad povídám. Nikomu do mě nic není, co je na tom k nepochopení?“

„Není na tom nic, ale teď jsi ten, co kráčí se Smrtí. Jde o to, že vymaníš-li se ze společnosti úplně, tak tě ani nebudou mezi sebou už chtít. Nikdy. Jsi člověk, máš se pohybovat okolo ostatních lidí. Je to tak dané, i když se ti to nelíbí.“

„Vždyť je to jedno.“

„To tedy není!“

„Mně ale ano,“ odsekl Sam. Vzдорovitě vypil skleničku.

Smrt ho našťvaně sledovala.

„Prostě jsem stejně radši okolo vás. S Lucianem si rozumím víc než s vlastním bratrem,“ zarazil se. Překvapilo ho, jak rychle svá slova vyřkl.

Druhá část monologu z něj už lezla pomaleji: „Mám Willa rád, ale vážně nevím, o čem se s ním bavít. Lidé pro mě byli vždy spíš hádankou, na kterou neznám odpověď a já mám prostě rád, když ji znám. Někdy mi připadá, co já vím...“ mávl našťvaně rukou.

Jeho gesto nic nezpůsobilo, jen vypadalo směšně ve srovnání s tím, co dokázala Smrt.

„Přijde mi, že jsem z jiné planety nebo jsem se možná narodil ve špatné době.“

„Nikdo se nerodí ve špatné době. Jen někdy lidé mají takový pocit. Třeba jde o zkoušku,“ pronesla krotce a dolila mu víno.

„Proč si teda tak připadám?“

„Osud je někdy nevyzpytatelný. Možná se tak máš cítit. Třeba tě testuje, kým opravdu jsi.“

„Ale, prosím tě, Osud do toho netahej,“ musel se sám za svou odpověď pochválit. Byla velice trefná do světa, co mu okupoval život.

Chvilku se oba ještě jeden na druhého kabonili, pak se Smrt začala smát.

„Hezky řečeno.“

Ač i on chtěl ještě předstírat našťvání, uchechtl se také.

„Co uzavřít dohodu? Já ti od teď nebudu nic tajit a vše ti nahlásím. Ty mě na oplátku doprovodíš na tu šaškárnu. Navíc tam budu muset mluvit s lidmi. Zabijeme tak dvě mouchy jednou ranou.“

Smrt chvíli nad jeho návrhem uvažovala, ale nakonec pronesla: „Dobrá, ač nechápu, proč kvůli tomu budeš vraždit mouchy.“

Sam se na ni usmál. Ona ho však zarazila vztyčeným prstem.

„Budu mít ale jednu podmínku. A tu ti řeknu, až těsně před večírkem, ani o minutu dřív. Pokud ji splníš, pro všechny se ten večer zviditelním. Neočekávej ale, že budu roztomilá jako Život. Mám svou čest.“

Smrt mu podala svoji pravačku, aby si mohli dohodu stvrdit. Šlo o ruku, které se svou levou mohl dotknout,

aniž by mu vzala život.

Nenápadný náramek zlatých symbolů okolo Samova a jejího zápěstí mezi nimi vytvářel dohodu, že mu život nevezme. I tak vždy, když se ho dotýkala, nosila praštné rukavice. Její ruky bez ní se dotkl jen jednou a do teď ho ta zkušenost provázela ve snech. Nevěděl proč, ale podvědomě po jejím doteku stále toužil.

Zaváhal, Smrt si toho samozřejmě všimla.

„Nemusíš se bát, nepůjde o nic bolestivého,“ dodala pobaveně.

Povzdechl si... Nakonec, copak asi tak můžu ztratit? A tak si s ní plácl. Ona se na něj vřele usmála.

„Mezi Svět?“

„Budeme muset jet na koních?“ v jeho hlase zaznělo zoufalství. Od svého prvního pokusu v sedle se už značně zlepšil. Smrt totiž trvala na tom, aby trénoval. I tak mu to pořád přišlo, že jde o hodně nepohodlný styl dopravy.

„Vynecháme,“ rozhodla. „Necháme se pro jednu pozvat.“

Vytvořila rám a mrkla na něj. Žvedl se a mlčky jí podal levou ruku. Pocit studené

sprchy zmizel hned, jak prošel tou zajímavou vyplní, co působila jako tekuté sklo. Potemnělý dům se ihned po jejich objevení rozsvítil.

„Proč nás vlastně vždy rám vezme do tvé knihovny?“

„Protože jde o srdce domu. Bere nás automaticky do jeho středu. Knihy jsou tedy příhodné, aby byly u srdce,“ mrkne na něj. „Jako dům se nepočítá jen to, co je hraničeno stěnami. Je k tomu připočítaná vnitřní zahrada. Ne pastviny, ty jsou už extra.“

„Dáš vědět Životu přes své zrcadlo?“ Ukázal Sam na nenápadně vyhlížející lesklý povrch na stěně. Už viděl, jak jím Smrt posílá vzkazy. Šlo vždy o zvláštní zážitek, tak jako hodně věcí spojených s ní. Vidět, jak se hladký povrch proměnil, jako když někdo do vody hodí kámen.

„Nemusím, je v Mezi Světě. Tohle funguje, když není nebo když potřebuji znát odpověď rychle. Funguje to na principu vašich lidských textovek, co si tak rádi posíláte přes telefony. Dotaz, odpověď,“ dořekla.

V ruce se jí objevila křída a do vzduchu napsala nějaký znak. Z něj vyšlehl zlatý plamen a znak zmizel. „Tohle je jen informační, nepotřebuji znát, co si o tom myslí,“ usmála se. „Dá se to použít pro kohokoliv a kamkoliv. Ten, pro koho je vzkaz určen, ho ihned uvidí. Jako když se ti to propíše za víčka. Hezký trik,“ prohlédla si křídu.

„Jak víš, že teď je v Mezi Světě?“

„Cítím její přítomnost,“ odtušila prostě.

„Říkala jsi, že bydlí na opačné straně.“

„Ano, my dvě uzavíráme vždy konce Mezi Světa.“

„Svět je kulatý, není konec a začátek, tady o něm mluvíš, jako by se jednalo o něco, co je placaté. Povídala jsi mi, že ráj a peklo jsou souběžné reality. Takže jsou jako planeta Země. Jak to, že Mezi Svět takový není?“

„Vysvětlovala jsem ti, že existují tři reality – smrtelníků, pekla a ráje. Pak jsem dodala, že jsou tři a půl. Mezi Svět je něco, co vyplňuje prostory těchto třech realit. Jde o pojivo, co drží vše u sebe a zároveň od sebe. Ostatní reality do sebe nesmí prostupovat. Proto se tomu říká Mezi Svět, je mezi vším.“

„Asi chápu, ale je to trošku ujetá představa,“ přiznal.

„Je to jednoduché, Same. Svět má tři roviny, co jsou přesně na sobě, ne vedle, ne nad, ani pod. Jsou prostě paralelně. Mezi Svět se táhne těmito všemi rovinami. Drží je a chrání. Je to takový had, co se line. Jeho tvar je však neurčitý, někde je užší, někde širší. Může se i měnit podle potřeby. Jde o svět, který nemá mapu, nedá se zaznamenat ani zakreslit. Je všude a nikde...“

V tu chvíli se objevil rám Smrti a ona utichla.

Vypadal jako vždy, černo-modrý, oprýskaný, neměl ale zlaté znaky, nýbrž stříbrné a jejich uspořádání bylo odlišné.

„Máme tu náš odvoz. Ač si říkám, zda se dá použít slovo odvoz, když jen projdeme rámem,“ usmála se na Sama a vstala.

Sam jí mlčky podal levou ruku. Dřív, když jí dlaň nabízel, musel pronést stupidní větu. Šlo o dohodu, že mu v tu chvíli nevezme život. Což sice bylo fajn, ale říkat tu větu ho tak štvalo, že si oddychl, když už nemusel.

Oba prošli.

Objevili se v obrovské hale z bílého mramoru, kde postávalo několik soch a zdobných sloupů. Sama oslepil jas, který ho štípal v očích. Nad hlavami jim viselo mnoho stříbrných lustrů, ze kterých na ně světlo dopadalo jako z obřího vodopádu, co je chce spláchnout.

Vše kolem na něho působilo jako z nějaké galerie. Ocitl se v obrovském prostoru, který se nepříjemně třpytil. Na vzdálenější straně uviděl tři schody, co vedly ke stejným dveřím, jaké měla Smrt – vykládané vitráží a na dveřích zobrazená Život a Smrt. To byla jediná stejná věc. Jinak se zdál domov Života přesným opakem Smrti.

Dokonce měla uprostřed fontánu, což působilo extra ulítle.

Paní domácí se vesele zasmála. Upozornila je tak na svou přítomnost. Stála v otevřených dveřích. Ty vedly do neskutečně sladkého salonku. Vrhla se na Smrt a objala ji. Na její tmavé kůži se vybarvilo stříbrné tetování. U Smrti pak její zlaté.

„Jsem tak nadšená, že jste dorazili. Ó Same, zlato, pojď si, prosím, sednout.“ Oba je uvedla do salonku.

I zde měla bílou mramorovou podlahu. Upravenou

knihovnu, dokonce jí knihy k sobě ladily, buď velikostí, nebo barvou. Stříbrná křesílka s růžovými polštářky už tolik ne.

Sam si tam připadal jako v obřím domečku pro panenky. Vše působilo divně uměle, ač věřil, že je vše vyrobené z těch nejlepších materiálů. Sám sebe překvapil myšlenkou, že by se nejraději vrátil do domu Smrti. Celkem ironie. Tam se cítil daleko lépe. Zde si připadal nesvůj. Skoro se bál čehokoliv dotknout. Zvlášť skleněného stolečku, co působil, jako když pluje nad podlahou. Nervózně se posadil do jednoho křesílka. Smrt si sedla do vedlejšího.

„Moje knihovna je příjemnější,“ zašeptala mu spiklenecky.

Jejích hostitelka se uvelebila naproti nim a luskla. Před všemi se objevilo pití. Kouřící drinky, které Život vždy pila. Sam se podíval na svou společnici.

„Nemusíš mít obavy, je to ale dost silné. Tak opatrně, ať tě odtud nemusím odnést.“

Život se zavrtěla, vypadala jako rozverné dítě čekající na lízátko.

„Co vás dva přivádí? Doufám, že nejde zas o něco nepříjemného,“ s úsměvem jim pokárala prstem.

Její zlaté vlasy se jí vlnily do obrovských vln. Na sobě měla bílé šaty a na krku tolik stříbrných řetízků, že je nedokázal ani spočítat. Smrt si vzala pohár a počkala, až si s ní přitukne, ale Život mrkla na Sama. Působila dojemem, že dokud si i on to šíleně vyhlížející pití nevezme, tak se nehne.

„No tak,“ popohnala ho. „Je to dobré, dokud se z toho kouří.“

Obsah ho překvapil velice krásnou vůní. Něco mu to připomínalo, ale nevěděl co. Malinko se napil. Ani necítil, že nápoj obsahoval alkohol, což mu připadalo podezřelé. Ta chuť mu ale vzala soustředění. Jen co totiž smočil rty, cítil se skvěle. Jako kdyby znovu nalezl dětství. Svěží a rozradostněná vlna mu příjemně projela celým tělem. Napil se znovu, nevěděl proč, ale najednou ho opustilo napětí, které v sobě už pár dnů cítil. Každý sval se uvolnil. Bylo to, jako ležet v houpací síti na pláži – velice bezstarostné.

Všiml si, že ho Smrt pobaveně pozoruje a chtě nechtě se

začervenal. Rychle odložil skleničku. Ke svému vlastnímu překvapení zjistil, že ji celou vypil, ač si to vůbec neuvědomil. Zamotala se mu z toho hlava.

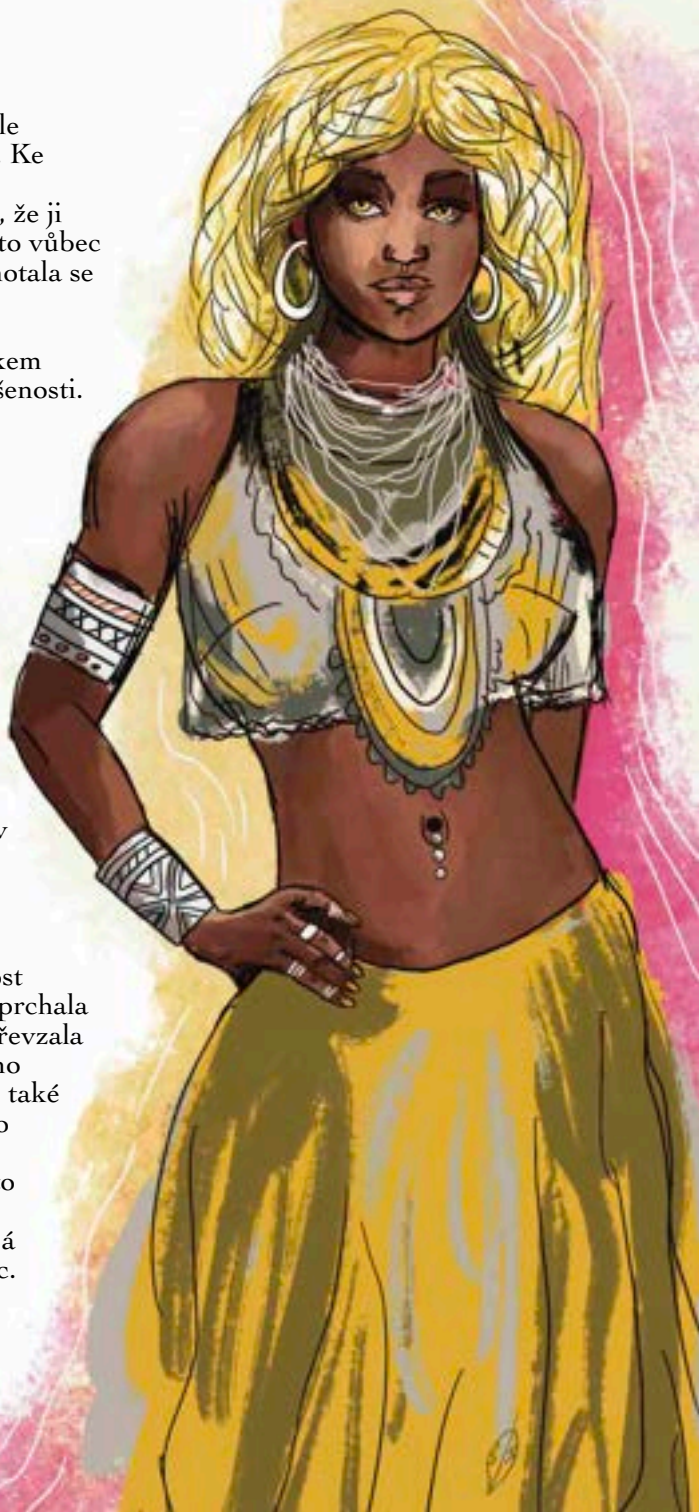
„Je vidět, že s radostným vánkem nemáš zatím zkušenosti. Jak ti chutná? Každý jeho chuť vnímá jinak,“ zeptala se Život a nadšeně ho pozorovala.

„Já ani nevím,“ odpověděl popravdě Sam. „Hezky voněl.“

Život se pubertácky uchechtla. Smrt k ní ale místo slov natáhla ruku. V ní se jí objevil brk z křídla anděla.

Dětiňská radost z tváře Života vyprchala mrknutím oka. Převzala si brk. Zmateně ho očíchala a pak ho také olízla, přesně jako před tím Smrt.

„Nižší anděl, to ale asi víš. Chceš vědět který. Ani já nevím, je jich moc. Podobně je to

s démony. Taky bys nepoznala, čím je.“

„Víš o někom, kdo by mi přesně řekl, kterého hledám?“
Obě ženy na sebe upřeně zíraly.

Jejich komunikace někdy nevyžadovala slova. Sam je se zájmem sledoval.

„Ty sama moc dobře víš kdo. Nemusela jsi ani chodit za mnou,“ vypískla. Odhodila brk na stůl, u toho se zvedla a vzdorovitě se postavila k oknu. Zkřížila ruce na prsou a trucovitě mlčela.

Smrt asi její reakci čekala. Zdálo se mu, že se baví, i tak se snažila zachovat vážnou tvář. „Se mnou on moc nekomunikuje. Má pocit, že by měl vládnout všem démonům. Přemohla ho marnivá pýcha, co naděláš. Chová se jako malý kluk jen proto, že démoni vyšší třídy slouží mně. Docela fraška, jestli tě zajímá můj názor.“

„Já už s ním dlouho nemluvila,“
řekla Život a podívala se na svou návštěvu. Luskla prsty a skleničky se jim automaticky doplnily.

„Ale no tak, sestřičko.“ Smrt si vzala skleničku a uvelebila se v křesílku. „On by to tobě určitě řekl raději než mně,“ napila se a nespouštěla z ní oči.

„Já s ním ale nechci mluvit,“ vykřikla na ni Život. „Ani nemůžu,“
zašeptala a sklonila hlavu.

Záclona jejích zlatých vlasů jí zakryla tvář. Bylo jen slyšet tiché zasténání. Smrt se ustaraně postavila a došla k ní. Zvedla jí jemně bradu a podívala se do jejích zlatých očí, co hořely jako věčné svíce.

„Odpusť mi, já tohle netušila. Proč bys s ním ale nemohla mluvit?“

„Ani jsi nemohla něco

vědět. Vždyt jsme se jedna druhé tisíc let zdárně vyhýbaly.“

„Co se stalo?“ Nedala se Smrt odbýt.

„Ty se budeš zlobit,“ zařňukala. Připomínala kňourajícího psa, který rozškubal páníčkovy oblíbené trepky a své provinění se snažil uhrát na lítost.

„Nebudu,“ konejšila ji Smrt.

Zakývala hlavou, až se zlaté vlasy roztančily. Došla ke stolku a vzala do ruky drink. „No tak, na tohle nechci být střízlivá ani za nic.“ Čekala, až si s ní přituknou.

Dala si jako každý v tomhle světě záležet, aby se u připíjení Sama ani náhodou nedotkla.

Moc se mu do další kouřivé sklenky nechtělo. Smrt ho ale vyzvala, ať se napije. Asi vážně chtěla informace, Život se však tvářila, že bez těchto pitíček ani nepipne.

Druhý chutnal snad ještě líp než ten první, což ho štválo. Bylo to nepopsatelné. Bohužel se začal cítit ještě víc malátně.

Zacinkání jejích stříbrných řetízků ho přivedlo zpět. Nadával si, že se nesoustředí. Život hlasitě luskla a jejích skleničky se znovu naplnily.

Toble bude moje smrt, ani tak svou sklenku neodložil. Vůně ho úplně omamovala. Měl chuť do sebe tekutinu obrátit na ex. Nikdo si ho však nevšímal. Silou vůle jen maličko upil a odložil konečně ten ďábelský mok na levitující stoleček. K jeho nelibosti vypil polovinu, ač by přísahal, že si jen srkl.

Život se mezi tím zvedla a došla ke stolu, co stál v koutě. Něco leželo pod sametově červeným přehozem. Tkanina to byla prastará, vůbec se do atmosféry téhle místnosti nehodila. Působil nevzhledně k jinak rozvernému pokoji.

Chvilku zaváhala, snad aby si dodala kuráž. Pak vzala samet a rychle ho strhla. Pod ním vykoukla velice stará a poničená truhla. Nehezká, špinavá, k tomu z ní vyzářovalo tmavé a zlověstné světlo. Uprostřed se nacházela velká detailně zhotovená rytina hlavy kočky se zavřenými očima, která působila mrtvě. Rozhodně ten předmět nevypadal jako něco, co by Život chtěla vlastnit. Truhlu jemně uchopila ze stran a přinesla ji na stůl. Opatrně ji postavila před Smrt.

Ta se naklonila a začichala. Připomínala predátora, který větří kořist.

„Kočičí kletba,“ zašeptala zoufale.

Sam se chtěl naklonit a podívat se, Smrt však rychle vystřelila svou ruku a zastrčila ho zpět do křesla s takovou silou, že ho to až překvapilo.

„Ty se k tomuhle vůbec nepřibližuj. Ta skříňka obsahuje černou smrt,“ podívala se na něj a doplnila: „Mor. Jde o kletbu, co poštvala svět proti kočkám. Ty se začaly spojovat s čarodějnictvím. Lidé je decimovali ve velkém. Jejich úhyn přinesl nárůst hlodavců. Ti nesou mor. Celá tahle doba byla opravdu temná a mohla za to tahle věc?“ Její černé oči se vyčítavě stočily k její sestře.

Ta si kousala nehty, pak pomalu podala Smrti malou knížku.

Ani ji nepřijala a jen se znechuceně na Život podívala.

„Kdyby to bylo možné, tak bych z toho snad i zvracela. Děláš si ze mě srandu?“

„O co jde?“ Díval se na ně Sam zmateně.

Smrt drapla skříňku a vrátila ji zpět na podstavec. Chvilku u ní jen stála, než ji opět zahalila do přehození. Zhluboka se nadechla. Pak se ublíženě podívala na Život.

„Vážně jsi chtěla tak zoufale být matkou, že jsi skoro vyhubila lidstvo?“

„Vím, že to byla blbost, zaplatila jsem za ni vysokou cenu. Věř mi, vědět, co přinese... Neudělala bych to. Nikde nebylo psáno, jaké to bude mít následky. Jakmile jednou ale tak silnou kletbu otevřeš, nedá se zastavit,“ Život se i nepatrně příkrčila. Až tak moc se bála hněvu Smrti.

„Lucifer s tím tehdy souhlasil?“ zavrčela.

Jeden ani nemusel hádat, aby viděl, že Smrti momentálně hněvem vařila krev v žilách. Samovi při vyslovení toho jména vyjelo obočí snad až do vlasů. Sice v tomhle světě nebyl dlouho, ale jméno Lucifer mu přece jen dost napovědělo. Obě ženy mu ale nevěnovaly pozornost. Život začala plakat. Smrt jen tiše stála a trpělivě čekala na odpověď.

„Říkal, že je to hloupost. On mě ale miluje, chtěl, abych byla šťastná za každou cenu. To on našel tenhle temný rituál, nevěděla jsem, jak moc velkou spouští natropím. Prosím, věř mi,“ rozplakala se ještě víc.

Nikdo ani nešpitl, vysvobození jí tedy nenabídli.

„Kdybych věděla, kolik smrtelných životů to vezme, nikdy bych to neudělala. Myslela jsem, že kletba dopadne jen na kočky. Vím, ani k nim jsem se nezachovala spravedlivě. Byla jsem hloupá, sobecká, neviděla jsem přes vlastní stín. Jsem Život, nalhávala jsem si, že na to mám plné právo.“

Smrt se chladně uchechtla.

„Proto se třeseš jako olše ve větru, když jen někdo vysloví jméno Osudu. Ona na to tehdy přišla a potrestala tě,“ neptala se, konstatovala.

„Ano,“ tiše vzdychla. „S Luciferem nás rozdělila. Nesmíme se vídat tisíc let. Sáhla nám do Osudu.“

„Proč mi o tom tehdy neřekla?“ Smrt začala rázovat tam a zpět, aby se uklidnila a vyprchal z ní hněv.

„Poprosila jsem ji, ať to nedělá. Už takhle jsme byly rozhádané. Nechtěla jsem to zhoršovat.“

„Dítě?“

„Nevím,“ přiznala jí.

„Jak to nemůžeš vědět?“

„Osud, odebrala mi ji.“

„Takže se to povedlo?“

„Otěhotněla jsem a porodila. Po porodu mi byla doslova vyrvaná z náruče. Oba jsme byli potrestáni. Když jsi mě tehdy žádala, abych se ti podívala do duše, tak jsem se opravdu bála. Nechtěla jsem znát pravdu, víš, že jim jde na začátku život vzít.“ Slzy jí tiše stékaly po tváři. „Ale představa, že se podíváš do duše mně, a uvidíš, co jsem provedla, bylo podobně děsivé. Aspoň, že má dceruška žije,“ zašeptala Život.

„Už nebul, kdo se na tebe má dívat. Mám si promluvit s Osudem?“ Došla k ní. Objala ji a políbila na čelo. Zlato stříbrné čáry se radostně rozzářily.

„Ne, zasloužím si trest, vím to,“ fňukla. Pak se maličko odtáhla a ustrašeně se na ni podívala. „Zlobíš se hodně?“

„Nadšená nejsem, tehdy přišli lidé o mnoho životů. Přidělala jsi mi celkem práci a středověk se stal o to krutější podívanou. Ale nezlobím se, snažím se

tě pochopit. Asi i lépe dokážu docenit, proč jsi tak nadšená z Luciana a Halley a proč mi tak ochotně pomáháš je chránit."

"Děti by měly vyrůstat u rodičů. Na světě se to ale často nedaří," zakňourala.

Pak zatočila zápěstím tak, jako to vždy dělala Smrt. V její dlani se objevil stříbrný medailon. Podala ho Smrti. „Až budeš potřebovat Luciferovu pomoc, pomůže ti. Být tebou ho ale nevolám hned, obávám se, že toho bude víc.“

Smrt přikývla a přijala od ní přívěšek.

"Děkuji." Došla ke stolku a dopila svoje pití. Pak se konečně podívala na Sama.

Ten do toho nechtěl moc vstupovat. To zpropadené pití mu omámilo veškeré smysly. Dopil i svůj třetí drink, což byla velká chyba. Svět se s ním točil. Život luskla a skleničky se k jeho děsu i radosti znovu doplnily. Pomalu se k ní chtěl naklonit. Nevěděl proč, ale logické uvažování vylítlo z okna. Jediné, co chtěl, bylo vyprázdnit obsah sklínky.

"Už bys neměl." Smrt ho jemně vzala za ruku. „Bude ti zle, věř mi.“ Sebrala mu druhou rukou drink z dosahu.

Opřel se zpět do svého křesla a stále držel její dlaň. Měla sice rukavice jako vždy, když se ho dotkla, i tak se mu nechtělo jí pouštět. Smrt se na něj zakoukala.

"Dobrá, půjdeme, budu muset Sama uložit. Řekla bych, že to na něj bylo nakonec až moc."

"Promiň, nedošlo mi, jak moc je tohle pro smrtelníka zrádné," pípla Život omluvně.

"Nemám rád, že mi pořád říkáte smrtelník," zaprotestoval Sam. Hned jak ta slova vyslovil, cítil se trapně. Jeho hlas zněl dost cize.

"Jdeme hned," rozhodla Smrt rázně.

Život pro ně vytvořila bílý rám a přepsala pár znaků.

Smrt mezitím pomohla Šamovi na nohy. Hned na ni málem upadl.

"Je fakt klika, Helen, že jsi tak silná," zašeptal a začal se smát.

I přes své delirium si všiml, že připravovaný rám změnil symboly na zlaté, ač jen před chvilkou byly stříbrné. Dokonce ony klikyháky zdobící průchod vypadaly podobně

jako ty, co jsou na rámu Smrti.

„Roztomilé,“ zašvitořila Život. Pak se ještě jednou provinile usmála. „Snad mu nebude moc špatně.“

Smrt jí jen mávla a doslova ho vtáhla do rámu. Prošli přes knihovnu Smrti do pokoje, co byl vždy pro Sama přichystaný.

Kdyby to měl zhodnotit férově, tak Smrt prošla a jeho odnesla. Nohy mu vypověděly službu. Pomohla mu do postele, vše se s ním točilo a bez její pomoci by okamžitě upadl.

Měl pocit, že mu bude opravdu na zvracení. *Neměl jsem to pít, sám sobě nadával.*

Jak se nad něj naklonila, aby mu pomohla, znovu ucítil krásnou vůni, kterou před tím cítil z pití. Připomínalo mu to jemný vánek, který přináší závan květin stojící někde opodál. Nedokázal to však blíž rozpoznat, možná šefík s něčím dalším. Zavřel oči a usnul. Poslední myšlenky byly na vlny moře. Tak přesně se s ním celý svět totiž houpal.

Bůvol

Během spánku Sama provázely neklidné sny. Pláň pekla se mísily s realitou. Tvář Petera se propadala do temnoty. Díval se na Sama vyčítavě, jako by za chlapcovu smrt mohl práve on. Telefon mu vyzváněl, ale nedokázal ho vzít. Nakonec se vše slilo v oslepující světlo.

S trhnutím se probudil. Byl ve smaragdové ložnici – v domě Smrti. Ledový pot mu stékal po čele. Zhluboka se nadechl. Oči mu zabloudily k oknu, ale za ním rozprostírala černočerná tma. V pokoji temnotu rozrážela zvonečková lampička.

Hlava ho bolela a žaludek protestoval. Měl na sobě tričko a kalhoty na spaní, ale nepamatoval si, že by se převlékl. Myšlenka, že netuší, jak se vlastně ocitl v posteli, mu klid nepřinášela.

Pomalu svěsil nohy z lože. Všiml si, že na nočním stolku stojí sklenice s vodou a na zemi leží lavor. Smrt asi počítala s tím, že mu bude zle, což jeho pocitu provinění moc nepomohlo.

Takhle se ztrapnit, jsi génius.

Nemohl se pohybovat moc rychle. V hlavě mu zvonilo, jako kdyby mu tam narostl obří zvon. Vibrující zvuk mu narážel na lebeční kost a mučil ho k smrti.

Napil se vody a zvedl se. Málem ihned upadl. Nohy měl jako z rosolu, alespoň že pocit na zvracení nakonec přemohl. Spánek už nepřicházel v úvahu, stejně by mu už nepřinesl nic, co by mu od jeho stavu pomohlo. Sam došel do knihovny a uviděl, že Smrt sedí u stolu. Měla na sobě pastelový župan s asijským motivem, připomínal mu kimono. Vlasy si tématicky sladila do drdolu, do kterého si zapíchla dvě tyčinky na jezení nudlů. Výjimečně hnědé vlasy mu připadaly půvabné.

„Je ti špatně?“ zeptala se Smrt, ale Samovi připadalo, že jde spíše o konstatování očividné věci. Jen přikývl.

Usmála se, přistrčila křesílko, aby se posadil. Klepla na stůl. Objevil se před ní samo vznášející se kotlík, do kterého vlila kouřící drink, který se jí z nenadání vyčaroval v ruce.

Sam se málem při pohledu na nápoj pozvracel. Nechtěl ten hnus už do konce života vidět. Smrt najednou držela velké růžové květy, které v dlani promnula. Sam okamžitě ucítil známou, opojnou vůni, ale netušil, kam ji zařadit. I květy skončily v kotlíku.

Helen vše zamíchala, vzala křišťálový pohárek, nabrala do něj naběračkou tekutinu a postavila ho před Sama. Ten ji vyjeveně sledoval.

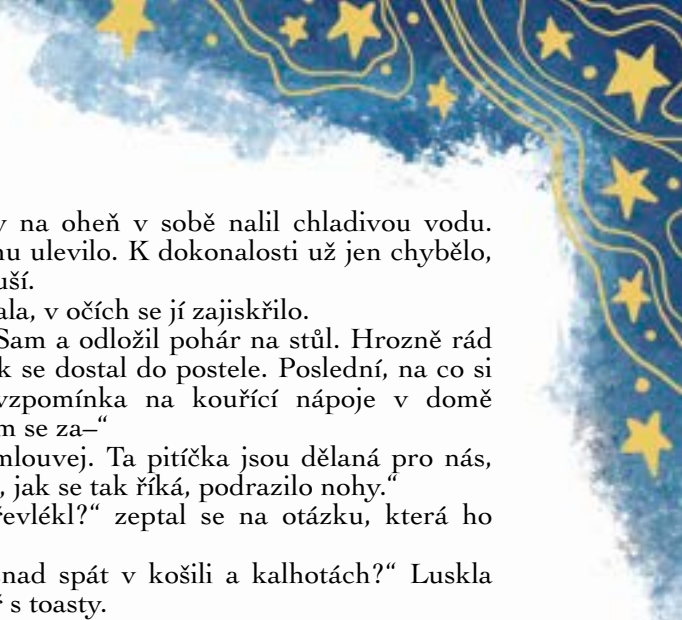
„Mám tě prosit, abys to vypil?“

„Co to je?“ Šam si nedůvěřivě prohlížel pohár.

„Něco, co ti pomůže,“ odsekla. Její hlas nezněl káravě, spíš hraně.

Velice neochotně zvedl pohár, který mu voněl podobně jako kouřící drinky u Života. To, co se z něj ale linulo, postrádalo ono omamné kouzlo. Začal pít.

S každým douškem se mu dělalo lépe a lépe. Hlava ho přestala bolet, žaludek, který měl v jednom ohni, se klidnil. Pocit rozžhavené lávy, co ho zevnitř sžírala, pomaličku ustával. Bylo to

osvěžující, jako by na oheň v sobě nalil chladivou vodu. Nepopsatelně se mu ulevilo. K dokonalosti už jen chybělo, aby mu šla pára z uší.

Smrt ho sledovala, v očích se jí zajiskřilo.

„Děkuji,“ řekl Sam a odložil pohár na stůl. Hrozně rád by si vzpomněl, jak se dostal do postele. Poslední, na co si pamatoval, byla vzpomínka na kouřící nápoje v domě Života. „Omlouvám se za–“

„Vůbec se neomlouvěj. Ta pitíčka jsou dělaná pro nás, nedivím se, že ti to, jak se tak říká, podrazilo nohy.“

„Já jsem se převlékl?“ zeptal se na otázku, která ho tížila.

„Ne, chtěl jsi snad spát v košili a kalhotách?“ Luskla prsty a chytila talíř s toasty.

Hned jak si od ní vzal jídlo, uvědomil si, že má hrozný hlad.

„To sice ne, ale je mi ještě trapněji, když vím, že jsi mě převlékla.“ Hladově se zakousl do jídla. Snažil se nepředstavovat si celou situaci, už tak by se nejraději hanbou propadl. Smrt se ale jen zasmála. Mávla rukou, kotlík zmizel a objevila se láhev vína a dvě plné skleničky.

„Alkohol vynechám, bylo ho pro dnešek už dost.“ Podíval se na hodinky. V Mezi Světě odbila už skoro půlnoc. *Tak dlouho jsem zase nespal*, pomyslel si.

„Ano, je téměř půlnoc, ale v sobotu, za chvíli bude neděle. Tedy dřív než u tebe, jak už samozřejmě z logické podstaty věci víš. Spal jsi celý den. Ještě k tomu převlékání, já tvé oblečení jen změnila, tak jak to dělám u sebe. Neříkám, že jde o příjemnou záležitost, ale myslím, že ti to bylo jedno. Nenacházel ses zrovna ve stavu, kdy bys protestoval.“

„Spal jsem celý den?“ Díval se na ni šokovaně.

„Ano,“ odmlčela se, přemýšlela, jaká vhodná slova zvolit. „Neměla jsem tě to nechat pít. Jde o dost omamná pitíčka, umí zamíchat s hormony. Také způsobují až pobláznění. Fungují takhle i na nás, tak silná jsou. Ten nápoj se nejmenuje Radostný vánek jen tak pro nic za nic. Vlastně jde o docela lživé označení, mělo by se mu říkat spíš Hurikán,“ ušklíbla se. Sam souhlasně přikývl a dál žvýkal.

„Přináší štěstí, jako první tě vždy překvapí vůně, ta se odvíjí od toho, co každý preferuje. Působí to někdy až hypnoticky. Při jeho pití se vyplavuje v mozku oxytocin, kterému říkáte hormon lásky, a ten pak putuje do každého svalu v těle. Pak se jeden cítí bezstarostně, jako kdyby zmizelo veškeré trápení. Bohužel, čím víc toho vypiješ, tím víc to přitahuje veškeré lapálie. K čemu bych ten stav mohla přirovnat...“ zamyslela se. „Jako bys vyhrál v loterii, nebo něco podobného, čemu, vy lidé, přikládáte důležitost. Nese s sebou ale i chuť chtít víc a víc. Někdy je těžké s ním skoncovat. I hodně z nás se po tomhle nápoji umí pořádně opít.“

„Neměl jsem toho rozhodně tolik vypít,“ promnul si unaveně spánky.

Přestože bolest hlavy ustávala, tak mu v ní sídlilo stále jisté nepohodlí. Tělo si zkrátka stále pamatovalo, jak se ještě před okamžikem cítilo.

„Nebyla to tvoje chyba. Jak jsem řekla: Jakmile jednou začneš, je těžké přestat. Nebezpečná je už jen ta vůně, zmate mysl. Hormon lásky se normálně vyplavuje při dotyku, takže to s jedním zacloumá. Jsou i případy v našich řadách, kdy se na Vánku stali někteří jedinci závislí. Měli pocit, že jsou zamilovaní, přitom je to hloupost. Já osobně tohle pít ráda nemám, vyškrtla bych ho, ale Život ho zbožňuje. Podle mě nadělá víc škody než užitku. Potřebovala jsem ale informace, což jsi pochopil.“

„Lucifer? Jako vážně? Život chodila s ďáblem?“

„Lucifer není ďábel.“

„Tak démonem.“

„Lucifer není ani démon, jde o všeobecný omyl.“ Napila se pobaveně vína a nabídla mu skleničku. Sam ji zdvořile odmítl.

„Co tedy je?“

„Anděl.“

„Ale padlý, takže

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ten, co kráčí se smrtí 2.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.